

Mulțumim tuturor celor care ne-au ajutat la alcătuirea acestui volum omagial în memoria marelui părinte duhovnicesc și «apostol al românilor»

Cleopa Ilie, rugându-l să le binecuvinteze viața atât lor, cât și celor care vor citi cu evlavie această carte.

În memoria Părintelui Cleopa

«Mânca-v-ar Raiul!»

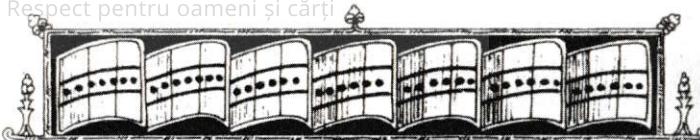
IV

Carte tipărită cu binecuvântarea

I P S T E O F A N

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

**EDITURA MĂNĂSTIREA SIHĂSTRIA
2019**

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
La capătul timpului	7
Răbdare, răbdare, răbdare	9
Crucea Sfântului Gherman de Alaska.....	11
Amintiri cu Părintele Cleopa	15
Descoperiri neașteptate	19
Trei întâmplări cu Părintele Cleopa	21
Eu m-am rugat pentru tine	24
Trebuie să vrei tu să te lupți cu patima	25
Ascultarea salvează de la pieire	26
Făgăduință împlinită	28
Un dialog surprinzător.....	29
Spovedanie târzie	31
Se întâmplă lucruri minunate și în zilele noastre	38
Bucurie inexplicabilă.....	41
Puterea unei simple binecuvântări	44
Vei naște un copil bălai și cu ochi albaștri	46
Cine suntem noi ca să întrebăm: „De ce?”	48
Adevăratul teolog	50

O să vă dea Dumnezeu și copiii pe care i-ați pierdut	52
Părintele Cleopa mi-a salvat viața	52
Părintele Cleopa la spital	57
Fața lui strălucea	63
Izbăvire de mistreți	64
Te-am luat de la oi, ca să fii povățitorul poporului meu	65
Unde trăiesc, ce viață duc eu?	79
Înconjurat în lumină	82
Răspuns la întrebări nerostite	83
Ferește-te de desfrânare	84
Cu grupurile de pelerini la Părintele Cleopa	87
Bătrâna care i-a întrecut pe toți	99
Părinte Cleopa, ajută-mă să trec momentul acesta!	100
O scrisoare din America	103
Numai eu sunt vinovată de toate!	106
Drumul de la deznaștere la bucurie	109
Ajutor în străinătate	114
Bucuria în Duhul Sfânt	120
Cartea s-a deschis la pagina care trebuia	122
Văzând că toate cele lumești sunt trecătoare	124
Nu te teme, fata mea, te voi ajuta!	127
O vizită de neuitat	129
Eu te voi vindeca!	135
Părintele Cleopa mi-a schimbat viața	136
Vindecare prin rugăciune	139
Părintele Cleopa este mereu lângă mine	146

Ajutor peste granițe	149
Numai Părintele Cleopa a făcut această minune.....	150
Cuvintele Părintelui Cleopa s-au îndeplinit	153
Nu ți-am cerut nimic niciodată, ajută-mă să mă vindec	155
Stai liniștit! Chiar nu ai nevoie de ochelari!	157
Mărturii de la pelerini	161
Mărturii consemnate la chilia Părintelui Cleopa, în cartea de impresii și în scrisori	171
De vorbă cu Moș Gheorghe Strugaru, un ucenic al Părintelui Cleopa	180
Viața Părintelui Cleopa tipărită în alte limbi	194
Alte cărți ale Părintelui tipărite în străinătate	195

Pentru comenzi:

Editura Mănăstirea Sihăstria
Com. Vânători, jud. Neamț, Cod 617500
Tel./fax. 0233.251894

CUVÂNT ÎNAINTE

Un părinte ne-a istorisit o întâmplare adevărată din zilele noastre. Un monah avea mari ispite în mănăstire și a adormit întristat. A visat că era în chilia Părintelui Cleopa și acesta stătea aşezat cu epitrahilul pe piept și cu crucea în mâna. Monahul a alergat la Părintele Cleopa și i-a zis: „Părinte Cleopa, roagă-te pentru mine. Uite ce ispite și necazuri am!”. Atunci părintele i-a spus: „Măi, eu pururea mă rog pentru voi! Când ai un necaz sau vreo ispită vino sus la mormânt și, dacă Dumnezeu va vrea, eu te voi ajuta!”. Aceste cuvinte i-au dat putere monahului să depășească ispите și necazurile sale și i-au dat o bucurie cerească.

Din această întâmplare învățăm că Părintele Cleopa nu ne-a părăsit. El pururea se roagă pentru noi. Trebuie doar să ne amintim să-i cerem ajutorul. Acest volum, al patrulea din seria *Mânca-v-ar raiul*, are drept scop să păstreze vie amintirea Părintelui Cleopa și a faptelor minunate săvârșite de sfinția sa.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Mânca-v-ar Raiul: în memoria părintelui Cleopa. Vânători:
Mănăstirea Sihăstria, 2004-
vol.
ISBN 973-87019-9-6
Vol. 4. - 2019. - ISBN 978-606-8217-32-1

Respect pentru cunoștință și cărți
Sunt cuprinse aici doar o parte din mărturiile primite de-a lungul timpului, însă din ele vedem că Părintele Cleopa ajută nu numai în România, ci și în toată lumea. Cărțile sale continuă să se răspândească pe toate meridianele și sfinția sa este cinstit și în străinătate, unde, de exemplu, Părintele Daniil Guvalis, unul dintre cei mai apropiati ucenici ai Sfântului Porfirie Cavsocalivitul, marele făcător de minuni harismatic al secolului XX, îl numea pe Părintele Cleopa: „ultimul sfânt al veacului nostru”¹. Așadar, să nu-l uităm nici noi, compatrioții săi, ca să ne poată „mânca raiul” pentru rugăciunile sale.

Editorul

¹ *Sfântul Porfirie Cavsocalivitul, Când voi pleca, voi fi mai aproape de voi*, Editura Sophia/Metafraze, 2019, p. 376.

La capătul timpului²

Imaginea cea mai la îndemână care îmi apare atunci când mă gândesc la condiția umană de la acest început de mileniu este aceea a unui personaj alergând pe o bandă transportoare, care se mișcă, la rândul ei, din ce în ce mai repede. Această viteză de gradul doi (de altfel, dacă nu ar alerga, personajul de pe tapetul rulant nu și-ar putea ține echilibrul) spune totul despre absurda iuțire a civilizației noastre, în care cu toții suntem preocupați de viteza înaintării, foarte puțini de direcția în care ne grăbim și aproape nimici de rostul acestei grabe. Pentru că voia să câștige timp, omul a cucerit calul, a inventat roata, căruța, bicicleta, trenul, avionul. Dar, paradoxal, greu se poate imagina un loc cu mai mulți oameni disperați că nu au timp decât un aeroport. Cu cât

² Eseu al scriitoarei Ana Blandiana apărut în *Ziarul Lumina*, 12 iunie 2009, p. 10.

mergem mai repede, cu cât căștigăm mai mult timp, cu atât ne aflăm în *criză de timp*. Omul din poștalion era mai bogat în secunde, și minute, și ore decât cel din supersonic pentru simplul fapt că nu era obsedat de numărul lor, care mai păstra coeziunea duratei; în timp ce, pentru noi, miliardele de secunde cu care suntem zgârciți, pe care nu ne permitem să le risipim, sunt numai mărunțire și fragmentare a unui întreg pe care l-am uitat demult. Pentru bunicii noștri, timpul mai păstra amintirea și presimțirea veșniciei; pentru noi, el este ritm de creștere, coeficient de viteză, bani.

Întrebarea pe care abia dacă reușim să ne-o mai punem este la ce folosește această din ce în ce mai mare oboseală și grabă, când știm că eternitatea va retopi oricum, într-o lentă clătinare de valuri, nisipul vânturat în clepsidră cu atâtă efort acum. Iar răspunsul nu este pentru mine o frază, sau o idee, ci o amintire.

Eram pentru prima oară la Sihăstria, iar Sihăstria nu era prima mănăstire pe care o vizitam. Totul era ca la celealte mănăstiri: varul imaculat al zidurilor, aripile de șindrilă ale acoperișurilor, stâlpii pridvoarelor, cuiburile rândunelelor, mușcatele. Și totul era altfel: slujbele care se urmău fără repaus, zi și noapte, pâlcurile de bărbați și femei așteptând pe iarbă în jurul chiliei Părintelui Cleopa. Chilia nu era o încăpere printre altele în incinta mănăstirii, ci – asemenea unui desen de copil – o căsuță formată dintr-o singură încăpere, cu o fereastră și o ușă, în fața căreia, pe un stâlp bătut în pământ, era fixată un fel de tavă cu grăunțe pentru păsările cerului.

Păsările veneau și plecau, în timp ce soarele și luna se urmau peste continua curgere a oamenilor care intrau și ieșeau cu fețele inundate de o mirată bucurie. Am ajuns să intrăm Tânăr în noapte și nu îmi amintesc cât am stat. Îmi amintesc doar că Părintele Cleopa a început să vorbească despre arhitectura cetelor îngerești, iar noi am simțit, ascultându-l, cum timpul se face mic și încetează să mai existe. Pentru că, de departe de păcatul vitezei, el s-a născut din orele bătute în turnurile catedralelor și moare în semnalele stinse electronic la încheietura mâinii fiecăruia dintre noi. Iar Dumnezeu ne așteaptă fără grabă la capătul timpului.

Ana Blandiana

Răbdare, răbdare, răbdare

Era în 1966, aveam 15 ani. Eram în primul an la Seminarul de la Neamț, iar Părintele Ivan, profesorul nostru, ne-a dus în vizită pe mai mulți elevi la Sihăstria. Acolo Părintele Cleopa ne-a vorbit în paraclisul pictat de schimonahul Irineu Protenco și mie mi-a plăcut foarte mult ce sfaturi ne-a dat, aşa încât mi-am pus în gând să mă spovedesc la sfinția sa.

Înainte de a pleca în vacanța de Crăciun, am luat bilet de voie și am mers la Sihăstria, vrând să mă spovedesc la Părintele Cleopa. Era iarnă, nu prea erau mașini pe atunci și nici lume care să circule, aşa că am venit pe jos și m-am udat la picioare. Era zăpadă care se topea în vremea aceea și eram ud cu

totul la picioare, ciorapii puteai să-i storci. Am ajuns la Părintele Cleopa, m-a primit în chilie unde era căldură. I-am spus: „Părinte Cleopa, am venit să mă spovediți”. Părintele Cleopa nu mă cunoștea, nu mai fusesem pe la el, dar eu voiam să mă spovedesc la sfinția sa. La început a încercat să evite să mă spovedească, avea altceva de făcut. A zis: „Măi copile, dacă vrei să te spovedești la mine, trebuie să postești, să te nevoiești”. Însă eu am insistat aşa de mult, încât până la urmă a cedat și a zis: „Bine, hai să te spovedesc”.

Între timp a văzut că eram ud la picioare și mi-a dat o pereche de ciorapi de ai săi. Am scos ciorapii mei și m-am încălțat cu ciorapii de lână ai Părintelui Cleopa. Apoi a început spovedania. M-am spovedit. După ce m-am spovedit, am rămas în genunchi în fața părintelui care stătea pe scaun și am mai întrebăt ba una, ba alta, după care părintele a început să-mi spună el: „Să ai grijă, să asculți de profesori, să asculți de învățătorii tăi...”. Apoi mi-a povestit ceva. Cât mi-a povestit părintele, eu am adormit cu capul pe genunchii lui. Atât de obosit și înfrigurat fusesem, încât atunci când mi-a dat ciorapii de lână și mi s-au încălzit picioarele, eu m-am înmuiat și am adormit. Și am dormit de la ora cinci după-amiază vreme de cinci-sase ore cu capul pe genunchii părintelui. Părintele nu s-a mai mișcat și nici eu nu am alunecat într-o parte sau în cealaltă. Nu a vrut să mă trezească.

La un moment dat s-au auzit bătăi în ușă, a intrat Părintele Varsanufie și eu m-am trezit speriat

în chilia Părintelui Cleopa, cu capul pe genunchii lui. I-am zis:

- Părinte, mă iertați că am adormit.
- Lasă, măi copile, nu-i nimica, a zis părintele.
- Dar de ce nu m-ați trezit?
- Ei, dormeai aşa de bine.

Deci a avut părintele răbdare precum ucenicul cel din Pateric³, care a câștigat șapte cununi pentru că nu și-a trezit starețul și nici n-a plecat, așteptând să primească binecuvântarea bătrânlui, însă aici a fost invers, starețul – Părintele Cleopa – având răbdare față de ucenic. El a renunțat la orice în timpul acesta, numai ca să mă odihnească pe mine, un biet copil venit pentru prima oară la spovedanie. Și am înțeles mai târziu că sfatul său: „Răbdare, răbdare, răbdare...” îl împlinea mai întâi sfinția sa cu fapta.

Pr. C. A.

Crucea Sfântului Gherman de Alaska

Mari și minunate sunt legăturile dintre sfinții lui Dumnezeu și comuniunea dintre aceștia! Ele sunt tainice și necunoscute omului de rând, neluminat de harul dumnezeiesc. Însă sfinții se cunosc între ei dincolo de granițe, de timp, de împrejurări care îl limitează pe omul obișnuit.

O rânduială mai presus de înțelegerea noastră a făcut ca Părintele Cleopa să primească crucile care

³ Patericul egiptean, XXIII, 16.

au aparținut unor mari sfinti nevoitor de acum 200 de ani. Nu știm cum a ajuns Părintele Cleopa în posesia crucii Sfântului Serafim de Sarov, pe care a purtat-o multă vreme la gât, însă avem mai multe informații despre modul în care a primit crucea Sfântului Gherman de Alaska⁴ și acesta arată legăturile nevăzute și nebănuite între sfinti.

Părintele Vasile Ignătescu, fost profesor și director al Seminarului de la Mănăstirea Neamț, a fost între anii 1974-1992 preot misionar în Canada și în Statele Unite ale Americii, unde a ridicat biserici și a desfășurat o bogată activitate. În timpul șederii sale în America a fost contactat de fostul mitropolit Vladimir al Japoniei, aflat în retragere în California, care l-a chemat și i-a spus:

– Părinte Vasile, sfinția ta ești din România. Ai auzit cumva de un Părinte Cleopa de la Mănăstirea Sihăstria?

– Da, cum să nu? a răspuns părintele Vasile. Mănăstirea este chiar aproape de orașul meu. Îl cunoșc pe Părintele Cleopa.

⁴ Sfântul Gherman de Alaska (1756-1838) s-a născut într-o familie de negustori din orașul Serpuhov de lângă Moscova. A devenit călugăr în Sihăstria Sfânta Treime-Sfântul Serghei din apropiere de Sankt Peterburg, după care s-a retras în Mănăstirea Valaam. De acolo a fost trimis în anul 1793 pentru a face misiune printre băștinaii din Alaska. După o viață de nevoiță pustnicească, a dobândit darurile înainte-vederii, al prorociei, al dragostei față de toți oamenii, al îndrumării duhovnicești și al facerii de minuni. A fost canonizat în anul 1970 și este considerat ocrotitorul Americii.

*Părintele Cleopa cu crucea
Sfântului Gherman de Alaska*

Respect pentru Vasile, noi aici am moștenit de la cel mai mare misionar ortodox din America, Sfântul Gherman de Alaska, crucea pe care a purtat-o în cursul vieții sale de nevoiță. Eu am primit-o de la episcopii dinaintea mea. Însă Sfântul Gherman mi-a descoperit de curând să o dau sfinției tale ca să o duci Părintelui Cleopa de la Mănăstirea Sihăstria din România. Eu nu știu cine este Părintele Cleopa, dar dacă Sfântul Gherman a poruncit aşa, înseamnă că el știe. Iată, îți încredințez această cruce.

Astfel crucea Sfântului Gherman a ajuns într acest mod minunat la Sihăstria, iar Părintele Cleopa a purtat cu sfîrșenie acest dar neprețuit până la plecarea sa la Domnul⁵. În anii 1990, când părinții de la Sihăstria Sfântului Gherman de Alaska din California au vizitat Mănăstirea Sihăstria, au fost uimiți să găsească crucea ocrotitorului lor la Părintele Cleopa și au făcut fotografia alăturată în care apare Părintele Cleopa cu crucea Sfântului Gherman.

Rămâne o taină de ce Sfântul Gherman a ales drept păstrător al crucii sale pe un părinte aflat în cealaltă parte a lumii. Poate că Sfântul Gherman l-a considerat pe Părintele Cleopa un vrednic urmaș al său, chiar dacă trăia în cu totul altă parte a lumii, era

⁵ Nu mult timp după ce a primit crucea Sfântului Gherman, Părintele Cleopa, cu marea sa dragoste de aproapele, a dăruit unui teolog din București crucea Sfântului Serafim de Sarov pe care o avusese înainte. Aceasta se petrecea chiar înaintea cutremurului din anul 1977. În timpul marelui seism multe clădiri s-au prăbușit, însă casa teologului, în care a poposit crucea dăruită de Părintele Cleopa, a rămas în picioare, deși era învechită.

de altă naționalitate, din altă epocă și alt context istoric decât cele în care trăise în el însuși. Însă probabil că mai presus de toate îi unea dragostea de Dumnezeu și de oameni.

Amintiri cu Părintele Cleopa⁶

Am intrat în lumea Bisericii relativ târziu. Dar când am ajuns în acest teritoriu, când am (re)găsit această Patrie, unul dintre primele repere duhovnicești spre care am fost îndreptat apăsat a fost Părintele Cleopa. Așadar, până să ajung eu la Părintele Cleopa, a ajuns Părintele Cleopa la mine. În sensul că a ajuns vestea despre el. Părintele Cleopa reprezenta o instanță de prim rang în viața credincioșilor. Îndeosebi în ceea ce privește dreapta credință. Când o enunțare din zona aceasta era însoțită de întărire „așa a spus Părintele Cleopa!”, apoi nu mai încăpea discuție. Conținutul de adevăr era dincolo de orice îndoială. Gradul de autoritate era comparabil cu cel al Părintelui Dumitru Stăniloae, așezat în lumea universitară a preoților de mir.

De fapt, în acel timp, la Sihăstria, considerată de mulți, pe drept cuvânt, Athosul românesc, exista o troică duhovnicească, pe care lumea Bisericii o recepta ca atare; fotografii din epocă stau mărturie. O troică bine conjugată în lucrare, formată din Părintele Paisie, Părintele Cleopa și Părintele Ioil. Erau foarte apropiati și, într-un fel, se completau. [...] Dar

⁶ Costion Nicolescu, *Sarea pământului*, Editura Doxologia, Iași, 2011, p. 172-173.

dintre toți, faima și instanța aparțineau cu precădere Părintelui Cleopa. Ele se răsfrângău până dincolo de lumea Ortodoxiei, se impuneau și celor din teritoriile religioase mai mult sau mai puțin depărtate de ea. Multe delegații și personalități venite în acele timpuri pe linie de culte au fost purtate pe la Părintele, unde mai toți se minunau de câtă erudiție se poate afla într-un călugăr fără școală înaltă teologică. Viețuirea și cunoașterea, simplitatea și noblețea se însoțeau culminant, în chip aproape neverosimil, ca-n lumile vechi.

Când ajungeai la Părintele Cleopa, să-l vezi față către față, erai deja copleșit de faima-i premergătoare și de conștiința puterii sale de a străvedea corect în lumea credinței și a mărturisirii ei corecte. Chipul îi era de o frumusețe veche, venită și din îndelungă lucrarea interioară. Părea coborât direct din Sinaxare. Privirea-i revârsa o lumină de dincolo. Era „răpit” de comunicarea cea mai firească și cea mai intensă cu Dumnezeu, prin Sfinții Părinți, prin rugăciune liturgică și personală, printr-o ancorare totală în Tradiția veche.[...]

Pentru mine, din acest punct de vedere, amintirea cea mai puternică mi-a lăsat-o atunci când, într-un rând, a peripatetizat pe cale. S-a nimerit să ajung la Mănăstirea Sihăstria în vara anului 1978, pe când se aflau acolo Părintele Galeriu și Mihai Urzică, precum și un cunoscut profesor universitar din Iași, al cărui nume l-am uitat. S-a pus la cale o mică excursie. Am trecut pe la prisacă (o mică pustie fermecată în pădure), unde am poposit și ne-am

uimit de chilia cu paraclis a fratelui prisăcar, apoi am suiat la stână. Atât la dus, cât și la întors, tot drumul, Părintele ne-a vorbit. Câteodată Părintele Galeriu intervenea cu câte o remarcă sau cu câte o completare „teologică”. Ceilalți îl mai stârneau cu câte o întrebare. Din când în când ne mai opream să ne tragem sufletul. La stână, la prânz am fost blagosloviți cu lactate proaspete și mămăligă caldă. Ne-am odihnit un pic și am revenit pe seară la mănăstire. A fost ca-n rai! O ieșire din timpul comun, o intrare în timpul evanghelic. [...]

Și mai am o amintire pregnantă, strict personală. Dintr-un început de toamnă a anului 1984. Venisem cu copiii, încă mici, de la Mănăstirea Agapia, unde trăsesem, peste munte, prin Sihla (unde luasem binecuvântare de la Părintele Paisie). Era puțin după amiază, iar Părintele se odihnea. Noi vroiam să ajungem până seara înapoi la Agapia, trecând pe la Mănăstirea Secu de această dată. De aceea, la un moment dat, am vrut să plecăm, nefiind siguri că Părintele va mai ieși la cuvânt. Chiar când s-o facem, s-a ivit. Ne-am repezit să luăm o binecuvântare înainte de a porni. El a insistat să rămânem și să înnoptăm la Sihăstria, deoarece era cam târziu și nu ne vedea pregătiți de aşa drum, totuși lung pentru copii de 6 sau 8 ani. Ne spunea cum omul, când pleacă la drum, trebuie să-și ia cuțit, chibrituri etc. Să fie pregătit pentru orice situație. În ciuda insistențelor sale, noi ne-am încăpățânat să plecăm atunci. Ne gândeam că și condițiile de la Agapia sunt mai comode pentru copii. Am plecat cu strângere de